Nedjelja, 26.01.2014.g.

Nekako mi zadnjih dana često dođu u misli rečenice koju mi je neki dan u

svojem e-mailu napisala jedna draga sestra u vjeri:

"'…□ Naš svećenik je jednom u svojoj propovjedi rekao da nam

obitelj uvijek i pod svaku cijenu mora biti na prvom mjestu, čak

i ispred crkve. Koliko god morali prešutjeti, premoliti, propatiti

…"

Ne znam za druge, ali meni OBITELJ NIKAKO NE MOŽE BITI

PRVOM MJESTU, ISPRED CRKVE.

JER CRKVA ZA MENE ZNAČI GOSPODIN BOG, NJEGOVA

"PRODUŽENA RUKA" OVDJE NA ZEMLJI, ON ŽIVI MEĐU

NAMA.

BEZ NJEGA I MOJA OBITELJ GUBI SMISAO.

ALI DA, SIGURNO DA, OBITELJ MI JE ODMAH IZA GOSPODINA.

I TO PRVO MOJA SUPRUGA, S KOJOM SAM VEZAN

NERASKIDIVIM BOŽJIM BLAGOSLOVOM.

ONDA RODITELJI, DJECA …

I da, slažem se sa mnogima, KOJE SU TO BORBE DA SE OČUVA

OBITELJ …

KAKO ZLI I NJEGOVI SAMO TU UDARAJU, KORISTE SVAKU

PA I NAJMANJU PUKOTINU KOJA SE JAVI U MEĐUSOBNIM

ODNOSIMA, DA TU USADA SVOJE SJEME ZLA I RAZDORA

I SRDŽBE I OSUĐIVANJA!

A MI, POGOTOVO AKO NAM VJERA NIJE ČVRSTA, TO I NE

PRIMIJETIMO, NE VIDIMO NEGO ODMAH PRIHVAĆAMO BORBU,

ODMAH OSUĐUJEMO.

I tako, vodeći te svakodnevne borbe sa napastima zloga, shvatio sam da

između mene i moje supruge nije najveći problem KAKO DA JEDAN

DRUGOME OPROSTIMO ona međusobna povrjeđivanja kroz život.

Ne, TO JE NAJVEĆI PROBLEM ONIH KOJI SU TU "PALI" I KOJI

SU DOŠLI DO RASTAVA.

NJIHOV JE NAJVEĆI PROBLEM OPROST.

Naš najveći problem, a osjećam da i drugih koji se svakodnevno "bore" za

svoje brakove, je PRIHVAĆANJE.

I TA DVA OSJEĆAJA NEKAKO IDU

"RUKU POD RUKU".

OPROST I PRIHVAĆANJE.

PRIHVAĆANJE I OPROST.

NEGDJE JE POTREBNIJI JEDAN A NEGDJE DRUGI.

NO, BEZ NJIH SKORO DA JE I NEMOGUĆE OČUVATI SMISLENU

VEZU U JEDNOM BRAKU, JEDNU OBITELJ. MUŽA I ŽENE, DJECE,

RODITELJA.

Čak nekako mislim da je oprost i lakše dati.

JER TU TI NEKAKO GOSPODIN MOŽE VIŠE POMOĆI.

DONESEŠ ODLUKU O TOME DA ŽELIŠ OPROSTITI, ZAMOLIŠ

GOSPODINA ZA SNAGU I MIR DA TO UČINIŠ, I KRENEŠ U

IZVRŠENJE…

NEKAD TO TRAJE KRAĆE A NEKAD I GODINE. ALI SI SVOJE

ODLUKE DONIO I SAMO ČEKAŠ, UZ GOSPODINOVU POMOĆ

KOME SE MOLIŠ ZA TO, DA TO JEDNOM DOĐE NA SVOJE

MJESTO.

No PRIHVAĆANJE, eh, PRIHVAĆANJE, to je proces koji može

trajati, i traje godinama, dok god živimo s tom dragom osobom

kraj sebe.

Jer Gospodin vrlo rijetko SVOJIM BLAGOSLOVOM poveže dvije jako

slične osobe.

I u tim svojim različitostima mi se zaljubljujemo, razvijamo vezu i ljubav,

ženimo se, stvaramo obitelj …

A ZLI VREBA I UDARA. Jer, vrlo rijetko je u svemu tome Gospodin s

nama.

PREDBRAČNI ŽIVOT U GRIJEHU PRISUTAN JE SKORO KOD SVIH.

"TRČANJE" ZA MATERIJALNIM STVARIMA NA POČETKU DA SE

NEŠTO STVORI, PRISUTNO JE SKORO KOD SVIH.

I kroz sve to, zaljubljenost se istroši, brige se povećavaju, GOSPODINA

NIGDJE U NAŠIM ŽIVOTIMA, i tada do izražaja dolaze NAŠE

RAZLIČITOSTI.

KOJE SMO MOŽDA I PRIJE VIDJELI ali smo pred njima "zatvarali"

oči, najčešće očekivali da će se onaj drugi promijeniti i slično.

No, u svemu tome nitko od nas NE VIDI SEBE.

NAJČEŠĆE VIDIMO SAMO ONOG DRUGOG.

I BEZ GOSPODINA U SVOJEM ŽIVOTU, U SEBI, MI SAMO

OČEKUJEMO DA SE ONAJ DRUGI PROMIJENI.

NE RAZMIŠLJAMO DA SE MI PROMIJENIMO U NEKIM KRIZNIM

SITUACIJAMA, VRLO ČESTO NE VIDIMO ŠTO BI SE I MI

TREBALI MIJENJATI JER MI NE GRIJEŠIMO NEGO ONAJ DRUGI.

I TAKO DOĐEMO, A DA NISMO NI SVJESNI, DO ZIDA.

A ON SE ZOVE "PRIHVAĆANJE".

I baš mi je neki dan došlo jedna mala kušnja.

I UPRAVO JE NEVJEROJATNO KAKO SE ČOVJEK MOŽE

PROMIJENITI U SEBI KADA GOSPODINA STAVI NA PRVO

MJESTO U SVOJEM ŽIVOTU, KADA U SVEMU TRAŽI ONO

ŠTO BI GOSPODIN UČINIO U POJEDINOJ SITUACIJI!

U nekom razgovoru sa suprugom, nešto smo se zezali oko toga da si sad

ona nađe nekog drugog što bih ja učinio, da bih ju sigurno odmah

ostavio.

I ja sam se kratko zamislio. Zamislio sam tu situaciju. I OSJETIO

DUBOKI MIR U SEBI.

Ne znam, rekao sam joj, što bih učinio.

Sigurno znam da bih nekad, prije mojeg obraćenja i STAVLJANJA

GOSPODINA BOGA NA PRVO MJESTO U MOJEM ŽIVOTU, ja

sigurno nju ostavio, odmah zatražio rastavu i ne bih više htio živjeti s

onim koji je jednom ili više puta izigrao moje povjerenje.

Danas, i bio sam sve sigurniji kada sam joj to govorio, danas te

sigurno ne bih ostavio.

Pokušao bih razgovarati, pokušao bih razgovarati o razlozima, pokušao

bih sebe promijeniti u tim razlozima, sigurno bih ti oprostio, prije ili malo

poslije, govorio sam joj iskreno.

A MIR U MENI, SAMOME MENI, JE "GOVORIO" DA TO ŠTO SAM

SUPRUZI GOVORIO STVARNO I MISLIM.

DA, SIGURAN SAM DA BRAČNA NEVJERA SUPRUGE NE BI BIO

RAZLOGA DA JU OSTAVIM.

O ISUSE LJUBLJENI, KAKO SI ME

PROMIJENIO!

KOJE SI MI SPOZNAJE DAO ZA SPOZNATI O SEBI I DRUGIMA

OKO SEBE!

DAO SI MI SPOZNATI DA U BRAČNOJ

NEVJERI NIKAD NIJE SAMO JEDAN

KRIV.

DA JE BRAČNA NEVJERA ČIN, GRIJEH,

KAO I SVAKI DRUGI.

I DA TREBA MRZITI GRIJEH A NE

GRIJEŠNIKA.

I DA JA, AKO I NE ČINIM GRIJEH, PA I TAJ GRIJEH BRAČNE

NEVJERE, NEMAM SE PRAVO OSJEĆATI DA SAM BOLJI ČOVJEK I

SUPRUŽNIK OD ONOG DRUGOG KOJI JE TO UČINIO.

JER SI MI DAO SPOZNATI DA SAM JA UČINIO PUNO VIŠE

DRUGIH GRIJEHA.

JER SVI GRIJESI, KOJE GOD UČINIMO MI LJUDI, PA BILA

TO I BRAČNA NEVJERA, PRVO RANJAVAJU TEBE, BOGA, A

TEK ONDA NAS LJUDE.

I DA SI SE TI ZBOG OPROSTA TIH GRIJEHA DA MUČITI,

RASPETI I UBITI NA KRIŽU.

I DA JA, AKO NE OPROSTIM I NE

PRIHVATIM ONOG DRUGO U SVIM

NJEGOVIM RAZLIČITOSTIMA, DALJE

NASTAVLJAM ČINITI JOŠ VIŠE GRIJEHA

NEGO IH JE UČINIO ONAJ KOJI ME

POVRIJEDIO, OVDJE SVOJOM NEVJEROM.

JA NASTAVLJAM ČINITI GRIJEHE

NEOPROSTA, SRDŽBE, OSUĐIVANJA,

OGOVARANJA, TAŠTINE, OHOLOSTI,

NEKAD I LICEMJERJA, ITD.

POSTAJEM GRIJEŠNIK A MISLIM DA

SAM PRAVEDNIK.

I SVE TE SPOZNAJE SU ME NAKON 5 GODINA OD MOJEG

OBRAĆENJA DOVELE DO TOGA DA SAM DANAS SIGURAN U

OPROST SVOJOJ SUPRUZI U SLUČAJU BRAČNE NEVJERE.

JER MI JE GOSPODIN U SRCU I ON NEĆE DOZVOLITI DA

GRIJEH UĐE U MOJE SRCE.

JER JA NE MOGU PROMIJENITI DRUGE

OKO SEBE SVOJIM OSUĐIVANJEM,

MRŽNJOM I OGOVARANJEM NEGO SAMO

SVOJOM DOBROTOM, OPRAŠTANJEM,

LJUBAVLJU.

JER PROMJENE LJUDI OKO MENE

MOGU POČETI SAMO MOJOM

PROMJENOM.

I SADA SAM SIGURAN, DA AKO JE IKADA MOJA SUPRUGA

MISLILA MENI NEKAKO "VRATITI" ZA SVA ONA SILNA

POVRJEĐIVANJA KOJA SAM JOJ UČINIO, DA BI DANAS TO

JAKO, JAKO TEŠKO UČINILA.

NE RADI MENE, NEGO RADI SEBE.

JER SU MOJE PROMJENE POČELE MIJENJATI U NJU.

O TOME NE TREBAMO GOVORITI.

TO OSJEĆAMO U SEBI.

I ZATO JE PRIHVAĆANJE ONOG

DRUGOG U SVIM NJEGOVIM

RAZLIČITOSTIMA OSNOVA ZA

OČUVANJE JEDNOG BRAKA.

NARAVNO, I LJUBAV.

A JEDINA ČISTA I ISKRENA LJUBAV JE

NAŠ GOSPODIN ISUS KRIST.

KAD JE ON S NAMA I U NAMA, ONDA

JE I LJUBAV U PUNOJ PUNINI TU S

NAMA.

ZATO, AKO POSTOJE VELIKE KUŠNJE U NAŠEM ODNOSU S

MUŽM, I ŽENOM, TADA SE PRVO MORAMO PITATI GDJE MI

GRIJEŠIMO, TADA SEBE MORAMO MIJENJATI.

I STALNO ZA POMOĆ MOLITI GOSPODINA I NJEGOV DOBRI

DUHOVNI SVIJET.

ON ĆE NAM POMOĆI DA SE MI PROMIJENIMO.

I TAKO ĆEMO MIJENJATI ONOG DRUGOG.

A PONEKAD JE BOŽJA VOLJA DRUGAČIJA.

SUPRUŽNIK NAS OSTAVI, UZ SVE NAŠE NAPORE.

ALI, MI OSTAJEMO GOSPODINU DRAGI, UČINILI SMO SVE ŠTO

SMO MOGLI DO TOG TRENUTKA.

OSTAJEMO ČISTOG I MIRNOG SRCA.

I MOŽEMO SAMO NASTAVITI MOLITI ZA ONOG DRUGOG.

JER BEZ NAŠIH MOLITVI, TAJ DRUGI ĆE VJEČNO PROPASTI.

A TKO ZNA KAKVE GOSPODIN JOŠ IMA

PLANOVA ZA NAS I ONOG DRUGOG...

U TOME MI JE UVIJEK U MISLIMA MAJKA GLORIE POLLO KOJA

JE NEVJERU SVOJEG SUPRUGA TRPJELA GODINAMA, ČVRSTO I

POSTOJANO SE MOLILA ZA NJEGOVO OBRAĆENJE.

ČAK JOJ JE I KĆER, DRAGA GLORIA POLLO, GOVORILA DA

OSTAVI SVOJEG MUŽA, NJEZINOG OCA.

NO, DRAGA ŽENE TO NIJE UČINILA. I REKLA JOJ JE ZAŠTO.

REKLA JOJ JE DA AKO GA ONA OSTAVI, AKO ONA NEĆE ZA

NJEGA MOLITI, DA ĆE ON SIGURNO PROPASTI, JER NEĆE

IMATI NIKOGA DA ZA NJEGA MOLI.

I GOSPODIN JOJ JE USLIŠAO MOLITVE. SUPRUG SE OBRATIO

NEKOLIKO GODINA PRIJE SVOJE SMRTI.

I možda sve to ne bi ni bilo tako važno kada ne bi postojao ONAJ

DRUGI, VJEČNI ŽIVOT.

JA U TO ČVRSTO VJERUJEM.

GLORIJINA MAJKA JE VJEROVALA.

OPROSTITI I PRIHVATITI.

VJERUJ I TI.

O MOJ LJUBLJENI BOŽE, DAJ DA SVI U

TO VJERUJEMO!

SVET I PRESVET U VIJEKE VJEKOVA.